

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **FVE Petrovice, a.s.**, se sídlem Přívozní 1054/2, Praha, zastoupený JUDr. et Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 3. 2. 2014, č.j. 08092-37/2013-ERU,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu (dále jen „předsedkyně žalovaného“) ze dne 3. 2. 2014, č.j. 08092-37/2013-ERU, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 30. 8. 2013, č.j. 08092-30/2013-ERU, kterým Energetický regulační úřad (dále jen „žalovaný“) v řízení zahájeném z moci úřední obnovil správní řízení o žádosti žalobce o udělení licence na výrobu elektřiny pro výrobu elektřiny využívající slunečního záření o instalovaném výkonu 3,311 MW, na pozemku p.č. 1574/24, v katastrálním území Petrovice u Borovan, obci Mladošovice; zároveň žalovaný podle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), vyloučil odkladný účinek tohoto rozhodnutí ve vztahu k původnímu rozhodnutí o udělení licence ze dne 3. 12. 2010, č.j. 12422-9/2010-ERU, a to z toho důvodu, aby minimalizoval případné ekonomické ztráty žalobce.

I. Podstata věci

Žalovaný udělil dne 3. 12. 2010 žalobci licenci na výrobu elektřiny pro fotovoltaickou elektrárnu (dále jen „FVE Petrovice“) o instalovaném výkonu 3,311 MW, na pozemku p.č. 1574/24, v katastrálním území Petrovice u Borovan, obci Mladošovice. Podle zpráv o výchozí revizi revizního technika T. G. měl mít 1. blok FVE Petrovice ke dni 12. 11. 2010 výkon 1,1 MW a měl být tvořen 1 602 kusy panelů HiS-M206SG-206Wp a 3360 kusy panelů HiS-M230SG-230Wp, ke dni 15. 11. 2010 měl mít 2. blok výkon 1,088 MW a měl být tvořen 1 448 kusy panelů HiS-M203SG-203Wp, 960 kusy panelů HiS-M206SG-206Wp a 2 592 kusy panelů HiS-M230SG-230Wp. K datu revize 3. bloku měl mít tento blok výkon 1,12 MW a měl být tvořen 162 kusy panelů HiS-M203SG-203Wp a 4 708 kusy panelů HiS-M230SG-230Wp a bylo namontováno 17,170% panelů, tj. 3 415 kusů.

Dne 14. 5. 2013 žalovaný obdržel od společnosti E.ON Distribuce, a.s. podnět zpochybňující existenci, resp. rozsah instalovaného výkonu FVE Petrovice a upozornění, že okolnosti výstavby FVE Petrovice jsou předmětem přezkumu orgánů činných v trestním řízení. Následně žalovaný dne 14. 6. 2013 oznámil žalobci zahájení řízení o obnově řízení.

V průběhu řízení o obnově žalovaný vyslechl svědka P. B., pracovníka společnosti EXCON, a.s., která měla dodat a namontovat ocelové konstrukce a měla montovat fotovoltaické panely dodané jinými subjekty. Dále si žalovaný vyžádal projektovou dokumentaci u Městského úřadu Borovany (dále jen „stavební úřad“) a požádal o stanovisko Technickou inspekci ČR, a to k revizním zprávám předloženým v licenčním řízení. Závěr o věrohodnosti svědecké výpovědi P. B. opřel žalovaný o to, že jeho tvrzení korespondovala s jinými jeho zjištěními. Svědek P. B. uvedl, že celé dílo bylo předáno až v březnu roku 2011, přičemž společnost EXCON, a.s. stavbu opustila ke dni 7. 1. 2011, neboť v té době nebyly k dispozici žádné další panely a namontováno bylo 43% panelů. Společnost EXCON, a.s. žalovanému předložila protokol ze dne 17. 3. 2011,

č. PPOK-2011-070, podle kterého měla společnost EXCON, a.s. objednateli (společnost Alternative Energy, a.s.) předat montáž fotovoltaických panelů v rozsahu 43 %, přičemž tento protokol podepsal předseda představenstva objednatele. Přitom dále podle předávacího protokolu ze dne 12. 11. 2010, kdy měla dílo žalobci předat společnost HHI-KOMEX a.s., mělo být předáno hotové dílo a dle protokolu byly vypořádány subdodavatelské vztahy. Dále byl dne 30. 11. 2010 mezi společnostmi HHI-KOMEX a.s. a žalobcem sepsán škodní protokol, v němž se zhotovitel zavazuje k demontáži chybně dodaných typů modulů fotovoltaických panelů a namontování správných typů. Podle škodního protokolu mělo být špatně namontováno na 1. bloku 1 602 kusů panelů, na druhém 2 408 kusů panelů a na třetím 162 kusů panelů. Podle žalovaného je velmi nepravděpodobné, že by si vad v takovém rozsahu žalobce při předání díla dne 12. 11. 2010 nevšiml. Žalovaný přihlédl ve vztahu k obsahu škodního protokolu dále k protokolu o kontrole provedené ERU dne 17. 5. 2012, kdy byl zjištěn výkon FVE Petrovice v hodnotě 97561 MW a bylo zjištěno, že zůstalo reálně namontováno pouze 1 745 kusů správných typů panelů (nereklamovaných dle škodního protokolu), a to Hyundai HiS-M230SG, kterých mělo být dle revizních zpráv T. G. na všech třech blocích 10 660 kusů. Je tak dle žalovaného zcela nelogické, aby žalobce tak velký počet správných panelů odstranil, nadto se jednalo o jediné akceptovatelné panely pro banku (vyjádření žalobce ze dne 29. 5. 2012 v rámci správního řízení OLP-02968/2012-ERU).

Dne 30. 8. 2013 rozhodnutím č.j. 08092-30/2013-ERU žalovaný obnovil správní řízení, protože dospěl k závěru o nepravdivosti zpráv o výchozí revizi revizního technika T. G. ze dne 12. 11. 2010, č. 059/2010, ze dne 15. 11. 2010, č. 058/2010, a ze dne 24. 11. 2010, č. 057/2010.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad, který žalovaný zamítl. V rozkladu zejména namítal porušení nestrannosti žalovaného, a to z toho důvodu, že je ve sporu se společností E.ON Distribuce, a.s., a že měl žalovaný provést i důkazy výsledkem žalobcem navrhaných svědků, fotodokumentací a satelitním snímkem z doby provedení revize. Nesprávně pak žalovaný hodnotil předávací protokol ze dne 17. 3. 2011, neboť na stavbě se podíleli i jiní subdodavatelé a protokol se týká se jiného období. Ohledně svědka P. B. žalobce namítal, že se jedná o zaměstnance subdodavatele, se kterým je žalobce ve sporu.

Předsedkyně žalovaného uvedla, že se žalovaný pokoušel předvolat tři svědky, ovšem pouze jeden z nich byl ochoten vypovídat. Ztotožnila se s argumentací žalovaného na str. 18 prvostupňového rozhodnutí týkající se odmítnutí provedení důkazů navržených žalobcem. Pokud jde o obsah žalovaným vyžádaného stanoviska Státní technické inspekce, pak pokud jde o zprávy o výchozí revizi, tak ke zprávám Ing. V. P. Technická inspekce uvedla, že nedokazují bezpečnost revidovaného zařízení. K revizním zprávám T. G. Technická inspekce uvedla, že tento revizní technik neměl oprávnění ve smyslu § 6a odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce (dále jen „zákon č. 174/1968 Sb.“), přestože se podle revizních zpráv jednalo o druh prostředí „venkovní prostory - zvlášť nebezpečné“. Předsedkyně žalovaného k tomu uvedla,

že formální vadnost zprávy o výchozí revizi T. G. může jistě mít dopad na hodnocení tohoto důkazu, který měl prokazovat bezpečnost FVE Petrovice, nicméně obsah revizní zprávy znevěrohodnil další listiny, kterými žalovaný dokazoval, a svědecká výpověď P. B.

Podle předsedkyně žalovaného žalovaný nepochybil ve způsobu hodnocení svědecké výpovědi P. B. a ani při hodnocení žalobcem předložené fotodokumentace, když dospěl k závěru, že z nich vyplývá pouze to, že v listopadu 2011 byla dokončena část zařízení. Předsedkyně žalovaného nemá za zpochybněnou svědeckou výpověď P. B., jejíž obsah korespondoval s dalšími zjištěními. Podle svědka B. bylo ke dni 12. 11. 2010, tedy předání hotového díla a provedení revize 1. bloku, namontováno 201 kusů panelů, ke dni 15. 11. 2010 (provedení revize 2. bloku) bylo namontováno 201 kusů a ke dni 24. 11. 2010 (provedení revize 3. bloku) bylo namontováno 17,170 % panelů, tj. 3 415 kusů. Obsah revizních zpráv se tak vůbec neshoduje s výpovědí svědka B.

Předsedkyně žalovaného dále uvedla, že podle rozhodnutí stavebního úřadu o povolení k předčasnému užívání stavby ze dne 15. 11. 2010, podle kterých měl být nainstalován typ fotovoltaických panelů HYUNDAI-HiS-M230SG-230W o celkovém výkonu 3,311 MW. Naopak revizní zpráva T. G. ze dne 12. 11. 2010 a ze dne 15. 11. 2010 uvádí i další typy fotovoltaických panelů (M203SG-203Wp a HiS-M206SG-206Wp). Sám žalobce pak uvedl, že během listopadu byly namontovány panely o wattáži 203 Wp, 206 Wp, 224 Wp, 227 Wp a 230 Wp, což též znevěrohodnilo obsah revizních zpráv T. G. FVE Petrovice dále podle revizní zprávy ze dne 25. 5. 2011 a výsledků kontroly ERU ze dne 17. 5. 2012 obsahovala i panely 224 a 227 Wp. Popis revidovaného zařízení má předsedkyně žalovaného na rozdíl od žalobce za podstatný a nepovažuje jej v části popisu fotovoltaických panelů za pouhou nepřesnost. Předsedkyně žalovaného, stejně jako žalovaný zohlednila protokol ze dne 30. 12. 2010, vyhotovený pracovníkem E.ON, Distribuce, a.s. kdy došlo k prvnímu paralelnímu připojení FVE. Podle tohoto protokolu bylo možno realizovat připojení pouze o výkonu 2 MW.

Předsedkyně žalovaného tak potvrdila správnost závěru o nepravdivosti zpráv o výchozí revizi a to, že tento závěr tak může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení o udělení licence na výrobu elektřiny. Veřejný zájem je tu dán už jen tím, že žalobce je příjemcem podpory, která je mu poskytována z veřejných zdrojů. Dále předsedkyně žalovaného akcentovala veřejný zájem na rovném zacházení se všemi výrobci elektřiny bez rozdílu a ekonomické vynakládání veřejných prostředků.

Proti závěrům předsedkyně žalovaného žalobce brojí podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že předsedkyně žalovaného především nevypořádala jeho námitku v rozkladu, že v daném případě jsou dány důvody pochybovat o nepodjatosti žalovaného. O namítané podjatosti svědčí sled správních řízení

vedených žalovaným týkající se žalobce, konkrétně jde o sporné řízení vedené pod sp. zn. OLP-02968/2012-ERU, řízení o správním deliktu vedené pod sp. zn. KO-09957/2012-ERU a řízení o změně licence pod sp. zn. OL-11831/2012-ERU. V tom žalobce spatřuje porušení zásady objektivity, transparentnosti, předvídatelnosti, nezávislosti a nestrannosti. Podle žalobce není možné, aby bylo paralelně vedeno řízení o změně licence a řízení o obnově a aby řízení o obnově zahájil žalovaný až poté, co u něj léta probíhal spor mezi žalobcem a společností E.ON Distribuce, a.s., jehož předmětem je spor o instalovaný výkon.

Žalobce dále namítá, že nebyly naplněny všechny podmínky ve smyslu § 100 odst. 3 správního řádu, které jsou nutné pro povolení obnovy řízení. Pokud jde o revizního technika T. G., tak ten podle žalobce splňuje všechny předpoklady odborné způsobilosti ve smyslu zákona č. 174/1968 Sb. a prováděcí vyhlášky. Samotné nedoložení oprávnění ve smyslu § 6a odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1968 Sb. neznamená, že FVE Petrovice nesplnila technické předpoklady podle § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“), ve spojení s § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce dále namítá, že předmětem revize není primárně kontrola výkonu, resp. wattáže jednotlivých fotovoltaických panelů, ale bezpečnost zařízení jako celku. Obsah zprávy o výchozí revizi nemůže zpochybnit pouze to, že v ní nejsou uvedeny všechny typy fotovoltaických panelů podle wattáže. Revizní technik pak označil v revizní zprávě panely podle projektové dokumentace. Nepřesnosti revizní zprávy nemohou být důvodem pro závěr předsedkyně žalovaného o jiném možném řešení věci. Revize prokázala, že FVE Petrovice byla dokončená a byla jako celek z hlediska technických předpokladů bezpečná.

Žalovaný podle žalobce neprovedl jím navrhované důkazy, které žalobce považuje za klíčové pro připuštění obnovy řízení, a předsedkyně žalovaného pochybila, pokud námitku žalobce vypořádala pouze odkazem na závěry na str. 17 – 20 prvostupňového rozhodnutí. Teprve prokázání nižšího výkonu FVE Petrovice by mohlo odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení o udělení licence, k čemuž měli být navrženi svědci vyslechnuti.

Pokud je o veřejný zájem na povolení obnovy, pak podle žalobce jej nestačí presumovat, nýbrž je nutné o jeho existenci rozhodnout a zkoumat přitom zásadu proporcionality a zákazu diskriminace. Předsedkyně žalovaného tak neprokázala existenci veřejného zájmu. Žalobce dále odkazuje na čl. III. rozkladu, který má být soudem považován za část žaloby, a na závěr namítá, že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 2. 2014, tudíž došlo ze strany předsedkyně žalovaného k nedodržení tříleté lhůty k vydání rozhodnutí o povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 3 správního řádu.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Předsedkyně žalovaného považuje žalobu za nedůvodnou, setrvává na svých závěrech, jež prezentovala v napadeném rozhodnutí, které shrnuje a na které zčásti odkazuje. K nosným bodům žalobní argumentace se vyjadřuje ve shodě se svými závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí.

Předsedkyně žalovaného tedy navrhuje žalobu zamítnout. I předsedkyně žalovaného setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přičemž se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými (písm. a/), nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno (písm. b/), a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 3 správního řádu ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

Podle § 100 odst. 6 správního řádu se žádosti o obnovu řízení přizná odkladný účinek, jestliže hrozí vážná újma účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona. Rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.

Podle § 85 odst. 2 správního řádu může správní orgán odkladný účinek odvolání vyloučit, jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem (písm. a/), hrozí-li vážná újma některému z účastníků (písm. b/), nebo požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu (písm. c/).

Rozhodnutí o povolení obnovy řízení, které v případech, kdy bylo v původním řízení o věci samé vydáno rozhodnutí opravňujícího charakteru (k čemuž v posuzované věci došlo), dle judikatury Nejvyššího správního soudu podléhá soudnímu přezkumu - viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 – 46, publ. pod č. 1427/2008 Sb. NSS, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil, že *„je-li povolena nebo nařízena obnova řízení ohledně opravňujícího rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází tu k zásahu do práva oprávněného subjektu, spočívajícímu v tom, že oprávněný od právní moci povolení nebo nařízení obnovy nemůže takové právo vykonávat, jeho činnost se stává protiprávní. Proto v takových případech při podání žaloby bude podmínka „zásahu do práva“ ve smyslu § 65 splněna a žalobní legitimace tu bude dána.“*. Také v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„...Obnova řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu je založena na obdobných principech jako v předchozí právní úpravě, takže na závěru, podle něhož zamítnutí žádosti o obnovu řízení není vyloučeno ze soudního přezkumu, rozšířený senát neshledává potřebu nic měnit. Takovými rozhodnutími správních orgánů se ostatně správní soudy běžně meritorně zabývají, jak vyplývá například z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007- 117, a ze dne 19. 3. 2008, č. j. 3 As 62/2007 - 13...“*.

Argumentoval-li žalovaný tak, že s ohledem na vyloučení odkladného účinku výrokem II. rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 30. 8. 2013, č.j. 08092-30/2013-ERU, by žaloba neměla být přípustná, neboť k zásahu do subjektivních práv žalobce tímto rozhodnutím nedošlo, tak soud tento závěr nesdílí. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 10. 2013, č.j. 4 As 72/2013-42, přezkoumatelné ve správním soudnictví je dokonce i rozhodnutí, jímž se v přezkumném řízení zruší pravomocné rozhodnutí o zastavení řízení o nařízení obnovy řízení (zde též ve věci udělení licence k výrobě elektrické energie). I zde by bylo možno argumentovat, že důsledkem rozhodnutí, jímž se v přezkumném řízení zruší pravomocné rozhodnutí o zastavení řízení o nařízení obnovy řízení, není to, že by účastník řízení nemohl od právní moci tohoto rozhodnutí svá oprávnění na základě licence vykonávat, stejně jak je může na základě vyloučení odkladného účinku vykonávat i v nyní posuzované věci. Nicméně Nejvyšší správní soud zdůraznil nutnost restriktivního výkladu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. s tím, že zásah do právní sféry je nutno spatřovat v zásahu do legitimního očekávání a právní jistoty žadatele o licenci. Tím spíše je tedy nutné dovozovat i v nyní posuzované věci, že nařízením obnovy dochází k zásahu do legitimního očekávání výkonu oprávnění žadatele o licenci, kterému byla licence udělena, a žalobou napadené rozhodnutí tak v intencích citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu představuje závažný zásah do právní jistoty žalobce, neboť budou znovu

posuzovány podmínky týkající se realizace jeho oprávnění podnikat za určitých podmínek již jednou pravomocně posouzené. Pro závěr o přípustnosti přezkumu rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední podle zdejšího soudu svědčí i to, že v novém řízení již nebude moci žalovaný vzít jako podklad nového rozhodnutí o žádosti o udělení licence právě zpráva o výchozí revizi revizního technika T. G., jejichž nepravdivost byla zjištěna v rozhodnutí o obnově, a tudíž již nebude pro žalobce procesního prostoru k otázce pravdivosti zmiňovaných zpráv argumentovat.

Pokud jde o námitku žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě stanovené v § 100 odst. 3 správního řádu, tak soud žalobci zapravdu nedává. O obnově řízení (jinak než k návrhu) podle tohoto ustanovení rozhoduje ten správní orgán, který rozhodoval v posledním stupni (aniž by se tu musela respektovat jinak – ve vztahu k rozhodovací činnosti – předepsaná instanční posloupnost) a který do konce lhůty musí rozhodnutí vydat (§ 71 odst. 2 správního řádu). Instanční posloupnost, od níž se pak odvíjí mimo jiné právní moc takového rozhodnutí, se tedy ve vztahu k rozhodnému okamžiku „vydání rozhodnutí“ neuplatní. Ve lhůtě tří let od právní moci původního správního rozhodnutí je tedy třeba tím orgánem, který v minulosti ve věci rozhodoval v posledním stupni (bez ohledu na to, v jaké rozhodovací instanci tento orgán v běžném správním rozhodovacím procesu vystupuje), rozhodnutí o nařízení obnovy vydat, a stane-li se tak, lhůta je zachována bez ohledu na děje následné, tj. bez ohledu na to, zda byl proti takovému rozhodnutí poté podán opravný prostředek či nikoli (věcně shodně též Vedral, J., Správní řád, komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, Praha, 2012, s. 868). Jde o pravidlo odlišné, než jaké se uplatní kupř. ve správním trestání, kde v prekluzivní lhůtě musí být o uložení pokuty rozhodnuto pravomocně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, podle něhož „*ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci*“).

Soud dále zdůrazňuje, že je třeba oddělovat dvě stadia obnovy řízení, a sice řízení o povolení, resp. nařízení obnovy řízení (*iudicium rescindens*) a nové (obnovené řízení) ve věci (*iudicium rescissorium*), přičemž dalším samostatně přezkoumatelným rozhodnutím pak bude nové rozhodnutí ve věci vydané v obnoveném řízení, ve kterém se postupuje podle ustanovení platných pro řízení v prvním stupni, vyjma podmínek stanovených v § 102 správního řádu.

Předmětem přezkumu soudu v nyní posuzované věci je však rozhodnutí o nařízení obnovy, tedy přezkum, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro obnovení již pravomocně ukončeného řízení o udělení licence.

Proto není důvodná námitka žalobce, že žalovaný mohl o obnově řízení rozhodnout až poté, co by bylo prokázáno, že FVE Petrovice měla v době udělení licence nižší výkon, k čemuž žalobce navrhoval důkazy, které v této fázi správního řízení žalovaný odmítl provést.

K tomu soud uvádí, že otázka, jaký byl skutečný celkový instalovaný výkon v době udělení původní licence, bude právě předmětem řízení obnoveného, jinými

slovy nového řízení, k jehož výsledku popisovanému žalobcem v podání ze dne 29. 1. 2015 nepřísluší soudu se v současné fázi řízení vyjadřovat.

Podle soudu též z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí odkaz předsedkyně žalovaného na argumentaci prvostupňového rozhodnutí, uvedené na str. 18, s níž se předsedkyně žalovaného ztotožnila a v níž se žalovaný přesvědčivě vypořádal s tím, proč není potřeba již dalšího dokazování a proč nebude provádět výslech svědků navrhovaných žalobcem. Tu žalovaný uvedl, že navrhoval-li žalobce výslech svědka Ing. J. B. a Jana P., pak neuvedl, co konkrétně by výsledkem těchto svědků mělo být zjištěno kromě toho, s kým komunikovali. Také výslech svědka V. D. ze společnosti, jejíž pracovníci se měli z důvodu reklamace a úprav příjezdové cesty na stavbě pohybovat od července do listopadu 2010 a poté až do května 2011 občasně, neshledal žalovaný potřebným a poukázal na to, že podstatné je právě období listopadu 2010. Odkazoval-li dále žalobce na Soupis prací ze dne 21. 10. 2010 podepsaný svědkem P. B. a D. E., tak se podle žalovaného jedná o soupis vztahující se k ocelovým konstrukcím a nic nevypovídá o montáži panelů. Fotodokumentace předložená žalobcem pak nebyla opatřena datem pořízení a nebylo z ní zřejmé, co jí mám být prokázáno a nebylo možné z ní něco konkrétního dovodit. Navrhoval-li žalobce výslech Ing. K., tak ten předvolán byl, ale odepřel podat výpověď s odkazem na § 55 odst. 4 správního řádu. Provádění důkazu výsledkem dalších subdodavatelů pak žalovaný považoval za nadbytečný, protože veškeré provedené důkazy jsou dostačující pro zjištění takového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V nyní posuzovaném případě bylo nosným důvodem pro obnovu řízení zjištění nepravdivosti dříve provedených důkazů (tu pravdivost zprávy o výchozí revizi), které může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (tu udělení licence na výrobu elektřiny), přičemž byl shledán na takovém „otevření“ původního správního řízení veřejný zájem. S ohledem na skutečnost, že žalobce v žalobě ani netvrdí, co konkrétně by měli jím navrhovaní svědci vypovědět a považuje jejich výpovědi za potřebné pro prokázání skutečného výkonu FVE Petrovice v listopadu 2010, pak soud konstatuje, že k otázce pravdivosti obsahu revizních zpráv T. G. shromáždil žalovaný dostatek důkazů, které hodnotil v souladu se zásadou hodnocení důkazů a k otázce pravdivosti revizních zpráv zjistil skutkový stav dostatečně. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný, resp. předsedkyně žalovaného nepochybila, pokud shledala nadbytečným provádět další výslech svědků navrhovaných žalobcem. Prokazování toho, jaký byl celkový instalovaný výkon v listopadu 2010, bude otázkou posuzovanou v novém řízení o udělení licence při prokazování splnění některých technických předpokladů, jak již bylo výše uvedeno. Žalovaný však provedl důkaz fotodokumentací, doloženou žalobcem a tuto podrobně na str. 19 – 20 prvostupňového rozhodnutí vyhodnotil jako neprůkaznou k předmětnému období.

Zpochybnil-li žalobce, že nebylo prokázáno, zda byl na novém řízení dán veřejný zájem, tak otázka existence veřejného zájmu je posuzována při rozhodování o tom, zda bude pravomocně ukončené správní řízení obnoveno, jak stanoví § 100 odst. 3 správního řádu. Ze správního řádu podle soudu vyplývá, že shledání veřejného zájmu je jednou z podmínek pro autoritativní rozhodnutí o tom, že řízení

bude obnoveno, a ze zákona nevyplývá, jak namítá žalobce, že by měl žalovaný samostatným výrokem o existenci veřejného zájmu rozhodnout.

Soud dále k námitce neexistence veřejného zájmu na obnově řízení v dané věci uvádí, že je-li žalovaný regulátorem a dozorovým orgánem v odvětví energetiky, je legitimní, pokud dbá na to, aby podporu obnovitelných zdrojů energie, kterou stát poskytuje, obdržely pouze ty subjekty, které splnily energetickým zákonem stanovené podmínky, a zejména, jejichž fotovoltaické elektrárny splnily technické a bezpečnostní požadavky pro podnikání v licencované oblasti. Bezvýjimečné dodržování zásady legality se tu promítá do dalších veřejných zájmů, kterými jsou nejen ochrana životního prostředí, ale i veřejný zájem vynakládání veřejných prostředků v souladu se zákonem. Předsdkyně žalovaného se pak s otázkou veřejného zájmu řádně vypořádala na str. 9 žalobou napadeného rozhodnutí, když zdůraznila zájem na stejném zacházení se všemi výrobci bez rozdílu a zájem na ekonomickém vynakládání veřejných prostředků.

K námitce porušení „nestrannosti“ žalovaným zdejší soud konstatuje, že žalobce v prvním žalobním bodu nepoukazuje konkrétně na nějaký jiný skutkově obdobný případ, v němž by žalovaný postupovala jinak a činila tak neodůvodněné rozdíly, ale poukazuje de facto na „zaujatost“ žalovaného, resp. jeho předsdkyně a dovozuje netransparentnost postupu žalovaného z více správních řízení vedenými žalovaným, jež se ho týkají. Soud má naopak za to, že žalovaný postupoval v souladu se zásadou legality, od níž se odvozují víceméně všechny zásady činnosti správních orgánů, přičemž předsdkyně žalovaného se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na str. 3 a 4 s námitkou „vedení více správních řízení“, vypořádala. O tom, že žalovaný z iniciativy žalobce vedl sporné správní řízení a dále řízení o možném správním deliktu žalobce, není sporu, nicméně z toho, že správní orgán vede více správních řízení souvisejících se stejným předmětem věci, nelze bez dalšího dovozovat podjatost či zaujatost tohoto správního orgánu.

Odmítla-li dále předsdkyně žalovaného pro nekonkrétnost reagovat na tu pasáž rozkladu, kde žalobce citoval ustanovení správního řádu, která měla být porušena, nezakládá to podle zdejšího soudu nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, obzvláště ve spojení se zbývající vyčerpávající argumentací, na základě jakých skutečností došlo k obnově řízení. Argumentaci obsahující obecný výčet nezákonností a porušení zásad správního řízení nelze vypořádat jinak než obecně a pouze nevypořádání konkrétních řádně uplatněných věcných a procesních námitek, může způsobit nepřezkoumatelnost žalobou napadeného správního rozhodnutí.

V nyní posuzovaném případě soud neshledal, že by předsdkyně žalovaného, resp. žalovaný nesprávně aplikoval § 100 odst. 1 správního řádu či se dopustil výkladového či procedurálního pochybení.

Důvodem pro obnovu řízení v nyní posuzovaném případě bylo, že žalovaný vyhodnotil zprávy o výchozí revizi ze dne 12., 15. a 24. 11. 2010 jako nepravdivé. Takové zjištění je dostatečným legitimním důvodem pro rozhodnutí o obnově řízení o udělení licence. Je tomu tak proto, že revizní zpráva je jedním z klíčových dokladů prokazujících splnění technických předpokladů ve smyslu energetického

zákona. V řízení o udělení licence musí být transparentně a jasně prokázáno, že FVE Petrovice byla ve smyslu příslušných technických norem revidována jako celek, tedy po pospojování a zapojení všech fotovoltaických panelů. Tomu jednoznačně odpovídá požadavek podle § 5 odst. 3 energetického zákona ve spojení s § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb., podle kterého se technické předpoklady u nových energetických zařízení prokazují územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Revizní zpráva, aby obstála jako skutkový podklad prokazující splnění technických předpokladů pro udělení licence podle § 5 odst. 3 energetického zákona, nemůže být vyhotovena tzv. od stolu, bez toho, aniž by revizní technik kompletně energetické zařízení v terénu prohlédl a zkontroloval (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2015, č.j. 62 A 112/2013-198, dostupný na www.nssoud.cz)

Pokud jde o stanovisko Technické inspekce ČR (č.l. 150 správního spisu), z něhož má vyplývat, že se v případě FVE Petrovice má jednat o zařízení třídy I. skupiny B a E ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb., o stanovení vyhrazených elektrických technických zařízení, jejich zařazení do tříd a skupin a o bližších podmínkách jejich bezpečnosti, a dále, že revizní technik T. G. nedisponoval oprávněním, které je nutné pro provádění revize takového zařízení, tak soud dává zapravdu žalobci, že pouze s ohledem na to, že oprávnění revizního technika T. G. neprochází databází Technické inspekce by nebylo možno nepravdivost revizní zprávy dovozovat. V souvislosti s licenčním řízením totiž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v něm nelze posuzovat technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho provoz za stanovených podmínek již povolil. Není totiž úkolem žalovaného, aby v řízení o vydání licence nahrazoval a dubloval činnost stavebního úřadu, v jehož pravomoci je povolení provozu předmětného zařízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č.j. 4 As 84/2015 - 37).

Žalovaný však nedovozoval nepravdivost revizních zpráv T. G. ze dne 12., 15. a 24. 11. 2010 na jednotlivé bloky FVE Petrovice z tohoto formálního nedostatku. Vycházel především z dalších důkazů, jejichž hodnocení provedené žalovaným, resp. předsedkyní žalovaného žalobce v žalobě nerozporuje. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že revize nemohla být provedena řádně, protože údaje o panelech uváděné revizním technikem se zcela mýlí s obsahem dalších listin a že tudíž není možné, aby revizní zprávy T. G. zachycovaly skutečný stav zařízení.

Soud dále k obecně formulované námitce nedostatku důvodů rozhodnutí uvádí, že žalovaný vyšel z následujících skutkových důvodů, které má soud dostatečné pro vyslovení závěru o nepravdivosti revizní zprávy. Jednalo se o svědeckou výpověď P. B., který pracoval jako vedoucí projektu při výstavbě FVE Petrovice a byl zaměstnanec společnosti, která dodávala a montovala ocelové konstrukce a na ně montovala fotovoltaické panely, které jí dodával jiný subjekt,

jehož výpověď ohledně počtu namontovaných panelů bylo v přímém rozporu s obsahem revizních zpráv T. G. Dále žalovaný vyšel z obsahu předávacího protokolu ze dne 12. 11. 2010, konstatujícího předání celého hotového díla bez vad a nedodělků a zároveň zohlednili předávací protokol ze dne 17. 3. 2011, podle něhož měla společnost EXCON, a.s. jako subdodavatel předat společnosti Alternative Energy, a.s. dílo – montáž fotovoltaických panelů na FVE Petrovice v rozsahu 43 %.

Dále byl zohledněn obsah škodního protokolu ze dne 30. 11. 2010, jehož předmětem byla reklamace dodání jiného typu panelů a je v něm výslovně uvedeno, že objednatel odmítá převzít jiný typ technologie než ten, který byl smluvně dohodnut. Žalovaný dospěl k závěru, že je zarážející, že si těchto vad objednatel nevšiml dne 12. 11. 2010. Dále žalovaný, resp. předsdkyně žalovaného zohlednila protokol o schválení výroby, který umožnil realizovat první paralelní připojení pouze na výkon 2 MW, předávací protokol ze dne 25. 5. 2011 a protokol z kontroly provedené ERU dne 17. 5. 2012, a to ve vztahu k obsahu škodního protokolu. Žalovaný též zohlednil sdělení samotného žalobce, který uvedl, že FVE Petrovice obsahovala i panely 224 a 227 WP, které však nejsou zmiňovány revizním technikem T. G., přičemž předsdkyně žalovaného se neztotožnila s právním názorem žalobce, že revize má konstatovat pouze celkový instalovaný výkon, přičemž wattáž jednotlivých panelů je nepodstatná a jedná se o pouhou nepřesnost způsobenou opsáním údajů o panelech z projektové dokumentace. Stejně tak bylo zjištěno, že podle rozhodnutí stavebního úřadu o povolení k předčasnému užívání stavby ze dne 15. 11. 2010 měl být nainstalován typ fotovoltaických panelů HYUNDAI-HiS-M230SG-230W o celkovém výkonu 3,311 MW.

Rozhodnutí žalovaného tak podle soudu nevykazuje deficit skutkových důvodů a zjištěné skutečnosti zcela zamlžující stav energetického zařízení, jaký měl být ve dnech revize prováděné revizním technikem T. G.

Výše uvedená argumentace je zároveň dostatečnou odpovědí na část III. rozkladu, s jehož jednotlivými námitkami se předsdkyně žalovaného vyčerpávajícím způsobem vypořádala a je zjevné, z jakých skutkových a právních důvodů předsdkyně žalovaného dospěla k závěru o zákonnosti rozhodnutí o obnově.

V žádném ze žalobních bodů tedy žaloba není důvodná. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu